

Stonegate fölött évszázadok óta állt egy világítótorony – hogy figyelmeztesse a hajókat a tengeri homokpadra a sziklák mögött, és hogy a Wyrm mellett biztonságban elvezesse őket a kikötőbe. Fényét a legkülönbözőbb dolgok biztosították, olajlámpáktól kezdve a parázstartókig és a szénserpenyőkig. Persze nem mindig nézett ki ugyanúgy, de elég biztos voltam abban, hogy azelőtt még sosem pingálták zöldre. A világítótorony már számos alkalommal megsemmisült. Hurrikánok csaptak le rá, villám csapott belé, és tűzben égett le, de mindig újraépült – akár egy fönix a vihar szaggatta lángokból.

Szeretem a világítótornyunkat, és nem tudom elképzelni, hogy máshol éljek, de tudom, hogy mások különösnek találják. Talán azt képzelik, hogy a bútoroknak is kereknek kellene lenniük ahhoz, hogy beférjenek, vagy hogy csigalépcsőről lógó függőágyakban alszunk, a napjaink pedig lépcsőzéssel és üvegtisztítással telnek. Ami azt illeti, elég sokat kell üveget pucolni, de sosem aludtunk még függőágyban: normális ágyakban alszunk a világítótorony lábánál fekvő házban. A házikó tényleg olyan, mint bármelyik másik ház, mint bármelyik másik otthon. Mi pedig olyanok vagyunk, mint minden más család. Legalábbis olyanok voltunk, mielőtt kitört volna a háború. Ha most visszagondolok arra a verőfényes őszi napra, amikor befejeztük a világítótorony festését, már látom, hogy másféle hullámokat kezdett vetni a víz.

Szeptemberhez képest csodálatosan meleg volt, Magsszel pedig a magas fűben hevertünk az állókövek között.

– Szokatlanul fest, nem? - mondta Mags. – Most, hogy olyan zöld lett.

– Furán néz ki – hagytam helyben.